

V CONCURS DE MICRORELATS (VIRTUAL)

CONVOCAT PER LA BIBLIOTECA MUNICIPAL «M. Dolores García Sánchez»

PER A COMMEMORAR EL DIA DE LES BIBLIOTEQUES (24 d'octubre de 2024)

M I C R O R E L A T S

1- I... si fora així...? MARINA AGUT DE LA ROSA

Avui sí, és el dia. Pensa que ha arribat el moment de posar fi a tot. De deixar de ser.

I... Seu.

Inspecciona visualment les novetats de la biblioteca.

Obri el llibre.

Fa com que estudia.

Trau el quadern.

Agafa el bolígraf.

Escriu una raó per la qual continuar vivint.

Tanca el quadern.

Sospira.

Respira...

Un dia més ha trobat un motiu per sobreviure.

Els bons llibres, a voltes, no comencen a les primeres pàgines.

“Per això encara visc, doctora. I... si fora així...?”.

2- El mosquit i la mosca. ELVIRA BORRÁS MEDINA

S'ha acabat l'estiu en Moncofa i li diu un mosquit a una mosca que estaven estiuejant allí, qué farem quan puguem a La Vall d'Uixò?. I la mosca li respon, podem anar a la biblioteca i així quan faça calor estarem fresquets amb l'aire condicionat i quan faça fred estarem calentets amb la calefacció.

El mosquit li diu a la mosca, jo aniré picant de tant en tant i aniré omplint la panxa, al que la mosca li respon doncs jo volaré i volaré i aniré fent més d'una volteta.

3-Alexandria. SERGIO ORTEGA SANCHEZ

Tornarem a alçar la Biblioteca de Alexandria. Esta volta fou de forma digital, però tan apenes va durar un mes, ningú va accedir al portal.

Maria va decidir obrir una llibreria al seu barri amb el mateix nom. Va ser un negoci pròsper, doncs havien oblidat que una biblioteca no es una base de dades, sinó un lloc de pau i trobada.

4-Memòria. CARMEN DARÓS PALLARÉS

— Sóc Anna, de la biblioteca. Ton pare està aquí...prou desorientat...Està buscant la teua mare..diu que no la deixem eixir...Només t'he telefonat a tu.

— Pare, tranquil·litzat, estàs bé?

— No t'entenc bonica. Només vull la meua dona. Ajuda'm a trobar-la. Mariaaaa!!!

— Per favor no cridis... La mare no està ací, la Maria és morta.

Plora en silenci. Ell la mira.

— No ploris, filleta, tot s'arreglarà. Eres preciosa, com ta mare -- li lleva les llàgrimes suaument

— Pare?

— Què? — desconcertat — Jo només vull la Maria...

Ell plora ara. Ella l'acaricia amb tendresa.

5-Agafa'm a mi! MARIA JOSEP SORIANO ESCRIG

Uf, quasi. No n'hi ha manera, sempre trien el llibre del costat. Clar l'autor és un influencerd'eixos. En canvi jo, editat al 1962, la meua autora m'escriguéi després,es va suïcidar...

I mira que tenia pensaments interessants. Era una jove massa sensible pelseutemps.Parlava del pas de l'adolescència a la joventut, de la salut mental, de la incomprensió alsdiferents, de la fal·làcia de l'amor romàntic...

Però espera, una dona m'agafa i em fulleja.

-Sí, aquest serà l'ideal de lectura obligada per a 3rd'ESO. Se'l van a rifar en la biblioteca.-

6-El llibre que mai s'acaba. JOSEP ANTONI LLOBET GIL

En Joan visitava la biblioteca cada setmana buscant el mateix llibre: El llibre que mai s'acaba. Cada vegada que el llegia, la història continuava exactament on l'havia deixat, però amb nous capítols, nous personatges. Una nit, va adonar-se que les pàgines 'omplien dels seus propis pensaments, els seus somnis. L'endemà, en tornar per seguir llegint, el llibre havia desaparegut de les prestatgeries. Els bibliotecaris juraven que mai havia existit. Joan, desconcertat, va començar a oblidar la seva pròpia vida, com si part d'ell s'hagués quedat dins del llibre.

7-Biblioteca «llar» del coneixement. FINA VALLÉS LLOBET

Estimats lectors, no sé qui va ser el gran aristocrat amant dels llibres que va permetre que les seues obres es consultaren també pel comú dels mortals, escampant la llavor del saber i creant la primera gran biblioteca pública contemporànea.

Des de llavors les biblioteques han sigut les llars de novel·les de drames i amors, de vetustes enciclopèdies i bells poemes, de tractats científics i matemàtics entre altre altres, o siga, un lloc de recés i pau on conversar amb els grans escriptors de totes les èpoques.

Sense biblioteques, tots seríem un poc orfes de coneiximents.

8-I respira... OLGA MOLINA SEGARRA

Girà el full, i tota eixa angoixa que la cobria en aquell moment, es va desvanir. Tancant els ulls, respirà amb intensitat, i mentre relliscava lentament els dits per l'última pàgina, tot va agafar sentit: el marc, eixa rialla, aquella descripció fora de lloc. Sentí com va prendre la decisió adequada aquell dia, en el que va seure a esperar la seua amiga prop de la biblioteca. Obrir la porta, pujar les escales i començar l'aventura més impactant de la seua vida. Rigué, tancà el llibre, i s'endinsà carrer avall per tornar a volar sense ales.

9-Llegir per aprendre. VICENTE ARAGÓNES GÓMEZ

Als 60, els jòvens imberbes que féiem el batxillerat a l'Institut Laboral, teníem la curiositat d'aprendre i comprendre el món.

En aquells temps, la lectura era l'única forma de fer-ho i per la vesprada després de classe anàvem a la plaça del Centre a llegir les portades del diaris en el barracó del tio Sangui: Marca, Ya, Arriba, Dicen, Pueblo..., fins que l'amo ens enviava: -Si no heu de comprar, aire!.

I ens n'anàvem a la biblioteca municipal, situada als baixos de l'ajuntament, on descobríem el món a través de Julius Verne, Kipling o Stevenson.

10-La biblioteca arriba al poble. M.ª ROSARIO ARNAU JORGE

—Laureta, Laureta!... tenim una biblioteca al poble!.

Cridà Sebastià entrant a casa.

El matrimoni vivia a Xodos.

Tenien cura de la casa, els animals i l'hortet. Eren ja prou majors, però allí vivien tranquils a l'ombra del Penyagolosa, sense el rebombori de les ciutats.

Els agradava molt llegir, però tenien pocs llibres a casa.

Aquell dia de primers de 2023, va arribar al poble una biblioteca mòbil. Era un minibús que recorreria a partir d'ara, els municipis de menys de mil habitants, de la província de Castelló.

—Si la senyora Vicentica alçara el cap, que contenta estaria. — Digué Laureta.

La senyora Vicentica era la mestra que, de xicotets, els ensenyà a gaudir de la lectura.

11-Quan u llig. MARÍA SEGARRA FLORES

Quan u es posa el pijama després de sopar, es renta les dents i obri un llibre qualsevol pres d'una biblioteca qualsevol; quan el travessa sobtadament una frase massa esmolada i, com si s'hagués tallat amb el cantó d'un paper, mira la ferida un instant, i s'alça presa d'un neguit repentí, i provoca confusió a casa amb la brusquedat amb què tanca la porta; quan, ja al carrer, una estranya soltura arranca als membres d'u tants passos com la cremor de l'inconscient vol; potser aleshores u s'haurà sentit capaç de tolerar la història, els continents i les cares.

12-EI dia que ho canvià tot. NATALIA MONDRAGÓN SÁNCHEZ

Ens trobàvem en la biblioteca personal del meu avi, era un dels meus llocs preferits; teníem la xemeneia encesa, ma mare teixia una bufanda, la meua germana llegia en el sofà i jo fullejava un dels llibres que el meu avi sempre em llegia de xicotet. Tot era acollidor i perfecte fins que de sobte va caure un full del meu llibre, era una carta escrita a mà que deia: "si estàs llegint açò és que m'han descobert, ves-te'n lluny, ací no estàs segur".

En eixe moment van donar tres colps a la porta, ja era massa tard.

13-Llegat. AINOHA CARREGUÍ LARRALDE

Als noranta anys continuava sense haver trobat un major plaer que el de seure en la seua biblioteca i llegir.

En aquell moment uns tímids rajos de sol entraven per la finestra il·luminant les prestatgeries, s'olorava el paper i la tinta. Es va col·locar les ulleres per seguir la lectura quan els seus ulls es posaren en les últimes addicions a la col·lecció. S'imaginà la cara que ficaria la seva neta al vore els colorits i brillants toms que havia comprat per ella.

De fet, sí que hi havia un major goig que llegir: el de compartir la lectura.

14-Quatre parets i un llibre. DANIEL ADRIÁN CASTELLÓ

Bicorb, 14 de gener de 1981. Xavier ha perdut als seus pares en un accident de cotxe.

Blat triturat per a desdejunar en la seua nova llar, l'orfenat. Lodur com a nou amic per a poder sobreviure al fred de les habitacions.

Temorós, obri un llibre que es troba davall del seu llit.

Cant temporal de Vicent Andrés Estellés convertirà l'orfenat en la seua biblioteca.

Benvolgut lector i belvolguda lectora: mires on mires, sempre trobaràs una biblioteca, fins i tot en les primeres lletres de cada oració que formen este microrelat.

15-He sigut jo? PAULA SORIA GÓMEZ

La fina pluja vespertina colpejava els vidres de la biblioteca mentre els meus dits es lliscaven per les pàgines d'un llibre qualsevol. Vaig recordar el cruixit de la porta, la seva mirada de sorpresa i un càlid murmur, escoltat només per la segona part de "Els Renegats". Tot va succeir en un instant, amb la delicadesa del frec d'un vers. Vaig tancar el volum, deixant que els meus dits s'impregnaren de l'aroma a paper vell. La bellesa de la literatura amagava la meua dolça i fosca veritat: matar la meua estimada faria més interessant la meua autobiografia.

16-Refugi. NEUS MASÓ CUARTERO

Amb el full en blanc i el cap fet un embolic, vaig alçar-me de la cadira i vaig perdre'm en a densitat de la biblioteca. L'olor del paper groguenc fusionat amb la tinta clavada en la pell de les pàgines dels llibres em transportaven dins dels mons que guardaven al seu interior, sempre silenciosos, com un secret. Però sempre serà un secret mal contat, ja que la duresa del paper no impedeix la lectura a tot aquell que vol saber i descobrir la història amagada entre paraules i lletres que imiten la veu d'aquell que ben bé la conta.

17-L'única cura. YURAI OMAR TATAR GONZÁLEZ

Em dispo a entrar. Lentament, com de costum. Aquell refugi de records s'extenia indefinidament mentre diverses esteles lluminoses m'envaïen la ment. Els llibres em murmuren moments viscuts mentre un profund silenci m'envolta. Al meu santuari la bèstia o em perturba. Aquest lloc màgic, crea fragments que connecten entre sí per fer-me recordar el meu passat. Els records ara abunden. Aquí sóc qui era, al meu lloc sagrat. La biblioteca.

18-L'ombra dels somnis. JOSÉ CUMBA ORENGA

L'ombra dels somnis, s'apoderà d'aquelles parets, repletes de coneixement i saviesa. Unes prestatgeries, que desprenien, l'olor del pasar del temps, acollien amb tendresa, als seus inquilins; eren milers de llibres acomodats en els estants, que seguint un estricte ordre, ocupaven el lloc que els corresponia. Els seus fulls, enaviats de tristesa, feien a faltar uns dits que els acaronen amb delicadesa i uns ulls senzills i sincers, per descobrir la magia dels escrits; vivien presoners de la soledat. El silenci, era tal, que gairebé se'l podia escoltar. Un virus, anomenat internet, va emmalaltir aquella biblioteca. Les paraules, sota les ombres dels somnis, es van abraçar, al voltant de l'esperança.

19-El extraño. VICENTE JOSÉ NEBOT MÉNDEZ

Año 2043. Los latidos de su corazón eran martillos sincronizados golpeando su cráneo. Madre-Central IA, había decidido monitorizarlo para crear su clon digital perfecto. Desde el año 2026 sospechaba que le habían instalado algún nanosensor espía en aquel implante de cabello. La información era analizada con precisión quirúrgica. Toda la sociedad estaba vigilada. Estábamos anestesiados.

Él subió las escaleras de la biblioteca como si fuese la última vez. La Constitución del año 2025 prohibió la vigilancia de Madre-Central IA en su interior. Largos pasillos de libros reflejaban reductos de paz; era libre y leía solo para él.

20-El hombre que mató a Ácaro Wallace. JOHN FORD FIESTA

«Ácaro Wallace, el forajido más temido de la polvorienta biblioteca, había recorrido más senderos de tinta y hecho estornudar a más lectores que nadie. Refugiado en las páginas de un viejo mamotreto, volvía a las andadas con cada brisa pasajera. En una de esas recaló en una narina diminuta y henchida de verde miel; súbitamente, una superficie porosa y convexa, cubierta de saliva, hurgó en ella, obstruyendo la salida. Entre tanta viscosidad, Wallace quedó pegado. Vio la luz, luego sintió el calor de unas fauces brutales. El niño se relamió los labios: el niño que mató a Ácaro Wallace».

21-Vaciones entre letras. AINHOA CARREGUÍ LARRALDE

La princesa ha encontrado la biblioteca secreta, sus dedos rozando las viejas hojas de un tomo antiquísimo...

- ¡Niña, saca la cabeza del libro y ve a bañarte que para eso hemos venido!

Cierro la novela y me vuelvo hacia mi madre, que cubierta por una sombrilla comparte una tajada de sandía con mi tía.

- Tu madre tiene razón cariño, podrías jugar con los demás y hacer algún amigo.

Suspiro y vuelvo a coger el pesado volumen. No saben que mis amigos habitan estas páginas, que su historia es la mía y que, a través de estas letras, todo es posible.

22-Las mil y una vidas. NATALIA MONDRAGÓN SÁNCHEZ

Había construido aquel refugio hacía ya casi siete décadas, allí, en la casa que compartió con el amor de su vida. Al principio consiguió convencerla para dedicar una habitación al objeto de su pasión: los libros y, con el tiempo, ella también aprendió a amar las palabras. En aquella pequeña biblioteca, rodeados de brujas, piratas y dragones, habían madurado y fundado su familia, habían envejecido juntos. Ahora ella ya no estaba y a él mismo no le quedaba mucho tiempo en este mundo, ¿pero qué es la muerte cuando has vivido mil vidas con la persona a la que amas?

23-aventura con letra mayúscula. EFRÉN ROIG GIL

ahí esta, lo he vuelto a ver en la biblioteca, que hermoso es, que cara tan clásica y hermosa y que cuerpo, es pesado pero enorme, otra vez no por favor, que no paro de venir a la biblioteca solo para verlo, es tan... único en su especie, quiero olerlo¹ y tocar su interior, quiero ver que esconde sin importar que me guste o no, y no soy racista por lo tanto no me importa si es europeo o africano, bueno vamos a probar

- elijo este libro- se lo digo al chico del mostrador, ahora soy un hombre feliz

24-Aventura. SUSANA SEGOVIA GRANERO

No había ninguna señal que indicara que había llegado al destino. Lo cierto es que seguí al pie de la letra las indicaciones; tomé el sendero que bordeaba el río, crucé los cinco puentes que el señor Alfred indicó y me adentré en la espesura del bosque. Con los pies embarrados, calado hasta los huesos y con cierta dificultad conseguí llegar hasta una cabaña. Abrí con cuidado y el chirrido de la puerta me hizo regresar a la realidad, estaba en la biblioteca inmerso en la aventura de un libro.

25-Vidas pasadas. VERÓNICA MICÓ TORMO

El silencio guardaba secretos en la biblioteca. Cada libro, un susurro de vidas pasadas. Una joven descubrió un volumen olvidado, las páginas comenzaron a brillar. Las historias cobraron vida, y ella, atrapada entre líneas, entendió que, a veces, los relatos eligen a los lectores.

26-La biblioteca. SANDRA SORIA BORRÁS

Llovía mucho esa tarde, Andrés y Begoña se refugiaron en la biblioteca. Cada uno buscó libros entre las estanterías, hasta que la mano de ella se posó junto a la de él sobre el mismo libro. Andrés le dijo que se quedara ella el libro, a lo que ella respondió que no le parecía justo. Los dos se miraron y acordaron venir todas las tardes a la misma hora para juntos leer la novela que cayó entre sus manos.

Desde ese momento son amigos inseparables y siguen quedando a la misma hora en la biblioteca para leer juntos.

27-Cada quince días renovaba su ilusión. MARÍA ASUNCIÓN GIL CIRUELOS

En un pueblecito de la Alcarria con pocos habitantes y menos recursos, vivía una niña con mirada expectante, mente esponjosa y ávida por aprender.

Su imaginación volaba en busca de aventuras, mientras el saber llegaba surcando los caminos.

La pequeña escuela con solo dos aulas, no daba para tener biblioteca.

Pero un día ... algo insólito ocurrió.

Allí estaba, en la plaza Mayor.

La sonrisa iluminó su cara mientras quedaba embriagada de ese olor a papel.

Cada quince días lo esperaba con impaciencia.

Hace más de medio siglo y te sigo recordando.

Mi querido bibliobús.

La Vall d'Uixó, 24 d'octubre de 2024